

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania L. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
o podjęcie wypłaty emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
czerwca 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt III AUa 758/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od L. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie decyzją z 22 lipca 2020 r., przyznał L. B. emeryturę od 1 lipca 2020 r. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 1.863,65 zł. Jednocześnie Zakład poinformował, że emerytura ustalona decyzją zostaje zawieszona z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Na skutek odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Przemyśle wyrokiem z 27 października 2020 r., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazał

organowi rentowemu podjęcie i wypłatę zawieszanej emerytury, poczynwszy od lipca 2020 r., oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że skarżący decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego z 18 lutego 2002 r. uzyskał prawo do emerytury wojskowej. Procentowy wymiar emerytury wnioskodawcy przy zastosowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 75%. Na wymiar tego świadczenia składało się 81,60% z tytułu 30 lat wysługi emerytalnej, którą była wyłącznie służba wojskowa. Do emerytury wojskowej nie został doliczony żaden okres pracy cywilnej. Świadczenie to zostało przyznane w maksymalnym wymiarze 75% podstawy wymiaru i przy zastosowaniu takich zasad jest nadal obliczane. Po ustaleniu prawa do emerytury wojskowej wnioskodawca podjął zatrudnienie i podlegał ubezpieczeniom społecznym w okresie: 1 lutego 2002 r. do 31 grudnia 2010 r., od 1 stycznia 2011 r. do 30 czerwca 2011 r., od 1 lipca 2011 r. do 30 września 2012 r. a 10 lipca 2020 r. wnioskodawca złożył w ZUS wniosek o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z 22 lipca 2020 r. przyznano wnioskodawcy emeryturę od 1 lipca 2020 r., obliczając ją według zasad określonych w art. 26 ustawy emerytalnej. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę (355957,90/191,00). Wyliczona kwota emerytury od 1 lipca 2020 r. wyniosła 1.863,65 zł. Zakład zawiesił wypłatę emerytury „cywilnej” przyjmując, że w związku z uprawnieniem wnioskodawcy do emerytury wojskowej nastąpił zbieg prawa do więcej, niż jednego świadczenia, a zatem może być wypłacane jedno wyższe, lub wybrane przez ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy odwołał się do art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 2020 r., poz. 53). Zgodnie z powołanym przepisem w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96. w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty

określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Uwzględniając fakt, iż wnioskodawca nie ma możliwości wliczyć okresów ubezpieczenia społecznego do emerytury wojskowej, gdyż podstawa wymiaru jego emerytury wynosi 75%.

Sąd Okręgowy przyjął, iż prawidłowa jest dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17) interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Najwyższy stwierdził, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie.

Na skutek apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 15 czerwca 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny podniósł, że Sąd Najwyższy wyrokiem z 15 grudnia 2021 r. stwierdził, (III UZP 7/21) że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych z tytułu, których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w

związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Sąd Apelacyjny przypomniał, że przyjęcie wyjątku ujętego w art. 95 ust. 2 nie obejmowało żołnierzy, którzy byli w służbie przed 1 stycznia 1999 r. Wyjątek łączy się z ustawą z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw. Ustawa ta uporządkowała sytuację emerytalną żołnierzy, którzy wcześniej rozpoczęli służbę wojskową. Nie bez znaczenia mogło mieć ograniczenie transferu składek związanych z odejściem 1 października 2003 r. od systemu powszechnego i powrotem żołnierzy zawodowych do systemu zaopatrzeniowego. Wówczas został wprowadzony przepis art. 15a i podział na dwie grupy, czyli żołnierzy w służbie przed 1 stycznia 1999 r. i żołnierzy, którzy zawodową służbę wojskową rozpoczęli po tej dacie. Pierwszym do emerytury wojskowej zalicza się służbę wojskową i okresy cywilne. Drugim do emerytury wojskowej zalicza się tylko okresy służby. Wprowadzona wówczas zmiana art. 95 ust. 2 nie szła dalej, niż przyjęcie wyjątku od zasady wypłaty jednej emerytury, ujętego w art. 15a. Przedmiotem regulacji tego wyjątku nie jest sytuacja, w której żołnierze mający cywilne okresy zatrudnienia, uprawniające do emerytury w systemie powszechnym, a które nie zwiększają już emerytury wojskowej ze względu na granicę podstawy wymiaru - 75%, otrzymują prawo do wypłaty emerytury w systemie powszechnym obok wypłaty emerytury wojskowej. Skoro nie jest to przedmiotem regulacji tych przepisów, to również nie stanowią podstawy dla przyjęcia normy, że gdy sytuacja starszych i młodszych żołnierzy nie różni się, bowiem emeryturę wojskową mają tylko za okresy służby, to z tej przyczyny mają prawo do wypłaty dwóch świadczeń. Przedmiot wyjątku ujętego w art. 15a (potwierdzony też w art. 18e) jest ograniczony i nie uprawnia do wyinterpretowania normy wykraczającej poza zakres tych regulacji. W przepisach tych nie określono, więc "zasady", która pozwalałaby wypłacać żołnierzom (podobnie funkcjonariuszom) również emeryturę cywilną, gdy podstawę wymiaru wypełniają tylko okresy służby. Sąd Najwyższy zauważył, że „wyjątki nie podlegają wykładni rozszerzającej. Wykładnia ścisła (gramatyczna) jest właściwa w odniesieniu do prawa zabezpieczenia społecznego. Na podstawie tych przepisów - art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach o rentach z FUS i art. 15a i art. 18e ustawy o

zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych nie można, więc ustalić normy, iż żołnierze, którzy rozpoczęli służbę wcześniej mają także prawo do wypłaty dwóch emerytur. Wyjątku nie można też oceniać z pominięciem zasady. Ta zaś jest jasna. Wypłacie podlega tylko jedno świadczenie emerytalne, czyli także wtedy, gdy ubezpieczony wypracuje dwie emerytury. Zasada ta odnosi się również do żołnierzy (art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Równość w prawie do zabezpieczenia społecznego wyraża się najlepiej w wypłacie jednej emerytury. Ostatnie zmiany świadczą o pewnej dynamice w tym systemie, jednak nadal zasada wypłaty jednej emerytury nie ulega zmianie. Zasada ta obowiązywała wcześniej i nie zmieniła się po reformie emerytalnej od 1999 r. Wypracowanie dwóch emerytur, bez zaliczenia tych samych okresów nie uprawnia do wypłaty dwóch emerytur. Podobnie w systemie zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy wypracowany staż cywilny nie uprawnia do wypłaty obok emerytury mundurowej emerytury za okresy składkowe. Równość wyraża się właśnie w zasadzie, że wypłaca się tylko jedną emeryturę.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną złożył wnioskodawca. Zaskarżając wyrok w całości skarżący wniósł o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty przez oddalenie apelacji od wyroku drugiej instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Jako podstawy skargi kasacyjnej skarżący wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich wykładnię tj. art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 504), zwanej dalej u.e.r. w zw. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r., poz. 520), zwanej dalej u.z.e.ż., polegającą na przyjęciu, że zakres odesłania objętego art. 95 ust. 2 u.e.r. wyrażony zwrotem - z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a u.z.e.ż. - oznaczał obowiązek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uwzględniania podczas orzekania o wypłacie emerytury powszechnej i wojskowej, daty powołania żołnierza do zawodowej służby wojskowej, delimitowanej datą 1 stycznia 1999 r., nie zaś wyłącznie metody obliczania emerytury wojskowej, wedle mechanizmu uregulowanego w art. 15a *in fine* u.z.e.ż.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że kwestia stanowiąca na tle badanej sprawy powód przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania obejmuje potrzebę dokonania przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tj. art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 15a o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawnych.

Należy zatem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Nie istnieje jednak potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Choć bowiem faktycznie we wcześniejszym orzecznictwie sądowym art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej nie był wykładany w sposób jednolity, co doprowadziło do rozbieżności w tym orzecznictwie, to jednak rozbieżność ta została usunięta w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., (III UZP 7/21, LEX nr 3274620), w której wyrażono pogląd prawny, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez

uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.).

Sąd Najwyższy między innymi zgodził się przy tym ze stanowiskiem, że przyjęcie założenia, zgodnie z którym dyferencjacja uprawnień żołnierzy w zakresie prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych w zbiegu jest związana wyłącznie z datą powołania ich do służby wojskowej (przed i po dniu 1 stycznia 1999 r.) i stanowi jej konsekwencję, oznaczałoby ich nierówne traktowanie. Inaczej jednak ten problem musi być postrzegany, gdyby założyć, a założenie takie jest w pełni uprawnione, że nie chodzi w nim o samą datę powołania do służby jako determinantę różnych uprawnień w przypadku zbiegu prawa do świadczeń emerytalnych, lecz o to, że te dwie grupy żołnierzy były objęte w okresie odbywania tej służby różnymi systemami emerytalnymi, co data powołania ich do służby jedynie ilustruje. Okoliczność ta, polegająca na wprowadzeniu od dnia 1 stycznia 1999 r. systemu „zdefiniowanej składki” w miejsce systemu „zdefiniowanego świadczenia” i związane z tym istotne różnice w zakresie unormowania sposobu opłacania składek na powszechne ubezpieczenie społeczne przez żołnierzy powołanych do służby do dnia 1 stycznia 1999 r., jak i po tym dniu, nie może zaś pozostać bez znaczenia dla ustalania zakresu podmiotów, którym przysługuje równe traktowanie. Może ona bowiem zostać uznana za istotną cechę różniącą te podmioty. Taką cechą może być też zróżnicowanie ze względu na zachowaną w stosunku do jednej tylko grupy żołnierzy (przynajmniej potencjalną) możliwość zwiększenia emerytury wojskowej przez doliczenie do wysługi emerytalnej „stażu cywilnego”. Wówczas sytuacja prawna tych żołnierzy mogłaby być zatem oceniana co najwyżej jako podobna do żołnierzy powołanych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. Podobieństwo obu tych grup polegałoby natomiast wyłącznie na tym, że jedni i drudzy są żołnierzami zawodowymi, ale posiadającymi różne uprawnienia w zakresie sposobu obliczania ich emerytur. Niezależnie jednak od tego, które z tych założeń zostałoby przyjęte,

da się je z całą pewnością obronić jako dozwolone naruszenie zasady równości przy uwzględnieniu „testu” wynikającego z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Po pierwsze bowiem, celem oraz treścią wprowadzonego przez ustawodawcę zróżnicowania jest „wpasowanie” żołnierzy pozbawionych prawa do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia „stażu cywilnego” w nowy system ubezpieczeń społecznych bazujący na zdefiniowanej składce, która w dużym stopniu oznacza realizację zasady wzajemności składki i prawa do świadczenia oraz abstrahuje od solidarnościowego charakteru świadczeń zabezpieczeniowych. Po drugie, moment wprowadzenia omawianej dyferencjacji wskazuje na związanie jej z przyjętym w ustawie emerytalnej procesem stopniowego wygaszania dotychczasowych uprawnień emerytalnych na rzecz jednolitego, powszechnego systemu. Proces ten jest zaś w pełni akceptowany zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 22 czerwca 1999 r., K. 5/99, OTK ZU 1999 Nr 5, poz. 100, z dnia 4 stycznia 2000 r., K. 18/99, OTK ZU 2000 Nr 1, poz. 1 oraz K. 1/00, OTK 2000 Nr 6, poz. 185 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10, LEX nr 950438 i z dnia 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15, LEX nr 2050671). Wprawdzie ów proces stopniowego wygaszania „starych” uprawnień emerytalnych w ustawie emerytalnej został oparty przede wszystkim na wieku (a konkretnie dacie urodzenia) świadczeniobiorców, jednakże łatwo założyć jego adekwatność także w odniesieniu do daty powołania do służby decydującej o zakresie regulacji zaopatrzeniowych, zwłaszcza że drugim z czynników powodujących eliminację dotychczasowego („starego”) systemu emerytalnego jest określona w ustawie data graniczna przypadająca na dzień 31 grudnia 2008 r. (por. art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Po trzecie, wspomniana dyferencjacja ma charakter proporcjonalny, gdyż bilansuje ją (omówiona wcześniej) regulacja art. 18i ustawy zaopatrzeniowej. Po czwarte, trudne do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej byłoby postawienie jednych żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. w sytuacji lepszej (a przez to nierównej) od takich samych żołnierzy, którym wzrost emerytury wojskowej z tytułu uwzględnienia samych okresów służby pozwalałby na uzyskanie tego świadczenia w wysokości tylko nieznacznie niższej niż 75% podstawy wymiaru (na przykład 74%).

Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni aprobuje kierunek wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej przyjęty w omówionej uchwale powiększonego składu z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21. Nie dostrzega też we wniosku skarżącego argumentów, które uzasadniałyby jego zmianę. Sąd Najwyższy zauważa równocześnie, że lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie potwierdza przyjęcie przez Sąd drugiej instancji wykładni zgodnej z powołaną uchwałą. Tak wyłożony art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej Sąd drugiej instancji odniósł zaś do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego jednoznacznie wynikało, że skarżący pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem nie może pobierać obu przyznanych mu świadczeń.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[f.n]